

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Capvt IV. De officio Confessoris quoad instruendum pœnitentem,
antequam absolvat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

si ipse crederet esse mortale, quod huiusmodi non est, debet ea amoveri à Confessario: quia secus maximum poenitenti damnum enascetur. Excipe, nisi praevideas maiora peccata ipsum Poenitentem ex tali noticia commissurum. Lege Vinc. Tancred. p. 2. q. mor. tract. 3. qu. 28. & num. 2. Secunda regula. Si ignorantia inculpabilis quaecumque, sive facti, sive juris, & sive juris Divini, sive humani non est contra poenitentem (id est quando poenitens non putat esse mortale, quod tale est) & nihil poenitens interrogat de hoc Confessarium, distinguendum est: si enim Confessarius praevidet poenitentem ignorantia ablata, non difficulter relicturum id, quod re ipsa peccatum est; tenetur ex Sanchez *disp. citata*, n. 6. veritatem aperire, propter bonum poenitentis, & ne poenitens peccet contra legem Dei, etiam materialiter. At, si praevidet non relicturum, potius taceat, ne in majus damnum illud coniciat. Idem esse dicendum, quando quis est in occasione proxima, & non speratur emendatio, docet Pellizzarius, *Tr. de Monial. cap. 10. sect. 3. n. 192.*

4. Hinc ex Delugo, & Sanchez *locis citatis*, non solum in matrimonio contracto, sed etiam in contrahendo si iudicat Confessor poenitentem adhuc remansurum in matrimonio, vel illud fore contracturum, etiam si illi impedimentum aperitur; ne illi aperiat, si non interrogetur. Immo, loquendo de contracto, si poenitens in praedictis circumstantiis solum sciat, seu sciverit esse peccatum contraxisse matrimonium, non autem sciat ejus invaliditatem, absolvat de peccato, non verò invaliditatem offendat.

5. Hinc, item si praevideat Confessor poenitentem non restitutum, si illi delegatur nullitas tituli, quem pro se adesse poenitens putat, non erit ex Sanchez *ibid. n. 17.* talis nullitas illi à Confessario non interrogato patefacienda: quamvis sit in praedictum tertij, qui suo carebit; tertij, inquam, particularis: nam si esset in damnum publicum; cum tunc praeponderare debet bonum publicum bono privato poenitentis; videtur aperienda. Sed contra hoc ultimum, quaeso te, si praevides Poenitentem non restitutum, quamvis item advertas, id esse in damnum publicum, cur tu sis obligandus ad admonendum, quandoquidem praevides, adhuc, tua accedente monitione, illum non fore restitutum, atque adeo non fore amovendum damnum publicum? Certe frustra erit talis monitio, imo nocens ipsi admonito, bono autem publico nequaquam favens.

6. Atque haec omnia ex Delugo *citata*, n. 30. etiam procedunt quando Confessarius speraret poenitentem suscepturum quidem monitionem, sed tamen advertit remedium esse difficillimum: ut si scandalum, vel infamia notabilis sequatur, qualia possent sequi, ex separatione v. g. matrimonij. Ita idem Delugo *numero 27.* citans Suarium, & Sanchez. In hoc enim, vel simili casu satis est tacere: quia majus est tale damnum, quam illa materialis violatio legis divinae, sine peccato violata.

7. Unde etiam inferitur *ibidem*, idem esse dicendum, quando poenitens sub peccato mortali tenetur ad aliquid adeo difficile: ut non credatur tunc aequo animo suscepturus, & alia vice melius suscepturus esse iudicetur: poterit enim tunc prudens Confessor relinquere illum in sua bona fide, quae à peccato excusat; & monitionem in tempus opportunius differre: ne scilicet terribis poenitens à Confessione se abstineat, majusque detrimentum patiat. Hoc notetur permaxime pro Confessariis Mercatorum, & Principum.

8. Tertia regula. Si poenitens, sive quia prudenter dubitat, sive quia scrupulo angitur, interroget Confessor de re aliqua, an sit peccatum, vel an ad aliquid obligetur, nec ne; tunc Confessor veritatem aperire omnino debet. Ita Sanchez & alij *loc. cit.* Ratio est, quia si taceret, illud silentium esset erroris approbatio, id quod nunquam licet.

9. Petes: Quid faciet Confessor, quando nescit, vel dubitat an sua admonitio profutura sit poenitenti, an

damnum allatura? Respondeo: tunc compari utilitas, quae sub dubio speratur, & damnum sub dubio timetur: atque illud sine scrupulo fiat, magis praeponderare in Domino iudicabitur.

C A P V T V.

Quam dispositionem Confessor advertit in poenitente, & in se debet, antequam absolvat.

Quantum hic facit ad nostrum institutum, & dispositio consideranda est: Prima completa actum fidei per necessarium in poenitente. Secundum loquem de peccatis, Tertia, statum gratiae Confessario.

§. I. De actu fidei necessario antequam quis absolvatur.

1. Perspice angit Confessatio rusticorum, & illorum peccata excipientes. Pro praxi tamen tate adnotandum, est aliud esse quod necessarium est, antequam confessor, ad justificationem acquiescentiam absolutio: & hoc est, poenitentem credere se esse de necessitate salutis: aliud esse quod requiritur alio capite: nempe ratione praecipit, quo quilibet Christianus obligatur scire, quae ad religionem, quam profetur, pertinent. De utroque agemus: quamvis prae de priore agere, ad nos dumtaxat spectet.

2. Quoad primum igitur caput, solum videtur nobis est, quidnam credere sit de necessitate salutis, enim solum sit necessarium exposcere ante absolutionem à poenitente. De quo tamen sic dilucide habet Sanchez *lib. 2. in Dec. cap. 3. num. 2. in fine.* In rigore non tenetur Confessarius Poenitentem instituire, praecavendo, tunc addiscat quae credenda sunt: sed satisfaciendo illi, & explicando duo mysteria Trinitatis, & Incarnationis, ut ea explicitè credat: & inducendo ad neglegendum loquem & emenda propositum (si qua in hoc sunt) *ibid. n. 2.*

3. Tria hic insuper adverto. Primum, in bene notis, vel confiteri solitis, supponi posse semel hanc praerogativa credidisse, semel inquam: nam ex necessitate non semel sufficit. Vide Sanchez *ibid. in fine, num. 2. n. 24.* lege item Arag. apud eundem Sanchez *cap. 1.* Secundò rectè paulò ante dictum esse (in negligentia facta) nam communiter puto vix, praeter mortaliter gravem, adfuisse. Nam vel sunt peccata ex urbanis, & cultis? & supponuntur scire vel ex verbis, seu pueris; & supponuntur inculpabiliter non reverti ad tale onus. Ita Azor, & Valquez apud Sanchez *ibid. n. 20.*

4. Tertio, ab aliquibus hanc necessitatem multò benignius explicari. Sic Torrianus de *Fid. disp. dub. 4.* citans Valquez. Sà mox citandus, Coninch *de disp. 14. dub. 9. num. 163.* Vide etiam Diamant *tract. 5. ref. 46. & 48.* Instat omnino sit Emmanuel *S. Fides*, qui sic habet: Necessè esse explicitè credere mysteria quae publicè in Ecclesia celebrantur; & multi cum D. Thoma: alij excusari multos ignorantia, ferim cum deest, qui doceat, &c.

5. Quoad alterum caput, communior sententia quemlibet Christianum teneri scire, & credere, quoad substantiam, omnes articulos Symboli Apostolici (excipe Communionem Sanctorum, quae intellectus difficilis est, etiam pro doctis) Addit etiam eodem modo Sacramentum Baptismi, Poenitentiae & Eucharistiae. Itemque Decalogum. Ratio est, quia quilibet tenetur scire, quae pertinent ad suum statum & officium. Torrian. *disp. 22. dub. 1. & Valentiam quæst. 2. p. 4. de ne 2. & Sanchez, loco supra citato.*